01/12/2018

Την Παναγία Γερόντισσα και τον Αγιο Πορφύριο τιμούν στο Ναύπλιο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος

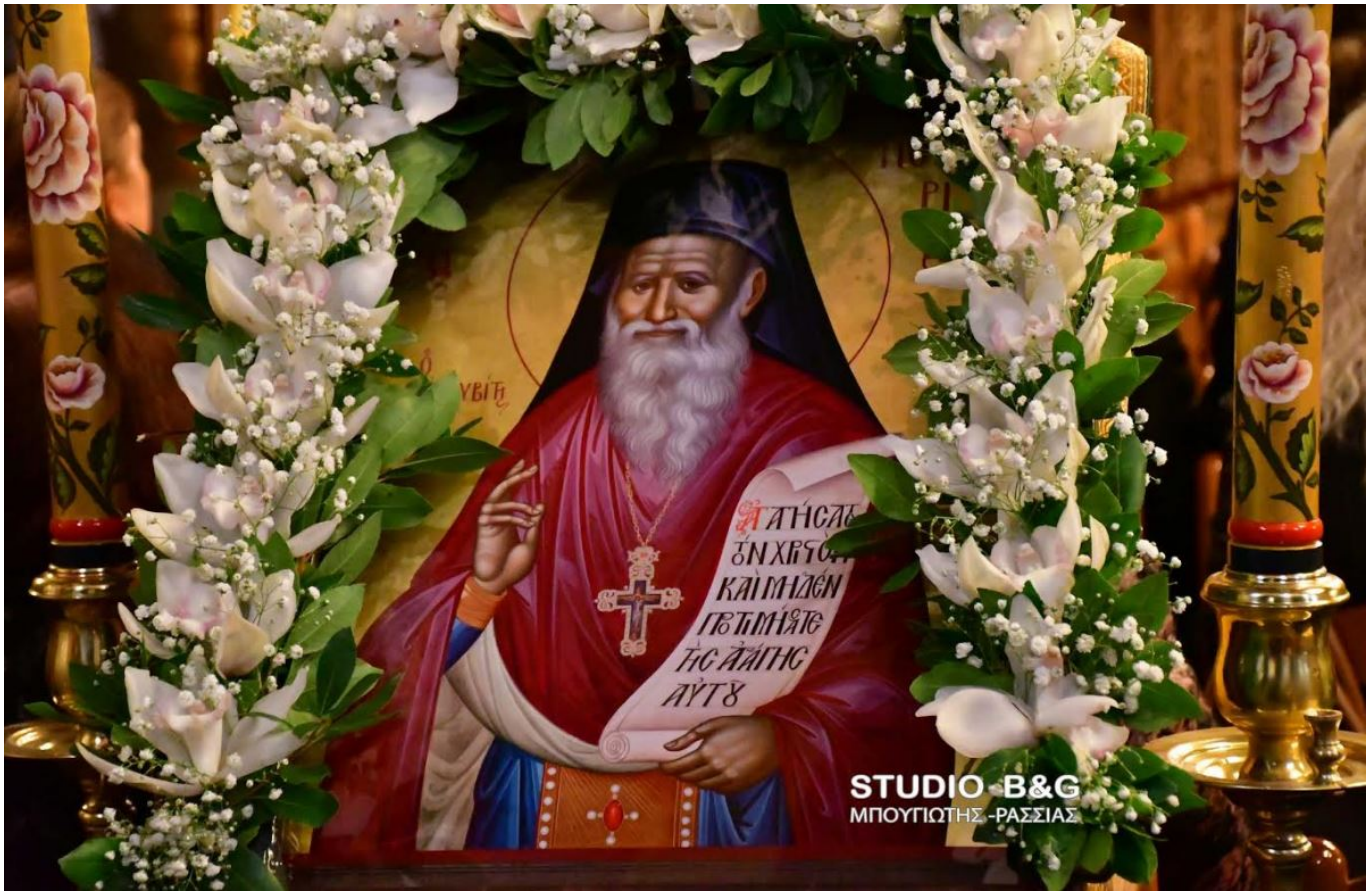

Πανηγυρικά εορτάζεται στο Ναύπλιο η εορτή της Παναγίας της Γερόντισσα Αγίου Όρους και του οσιου Πορφυρίου του καυσοκαλυβίτου στον ιερό ναό των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης, όπου άλλωστε βρίσκεται και πιστό αντίγραφο της εικόνας της Παναγίας.

Τον πανηγυρικό εσπερινό τέλεσε ο ιεροκήρυκας της Μητροπόλεως Αργολίδας Χρυσόστομος Παπουλέσης παρουσία κι άλλων ιερέων από την ευρύτερη περιοχή του Ναυπλίου.

Στην Ιερά μονή Παντοκράτορος του Αγίου Όρους φυλάσσεται η Ιερά εικόνα της Παναγίας της «Γερόντισσας». Έλαβε δε την ονομασία αυτή από ένα θαύμα κατά τη διάρκεια της προετοιμασίας του θανάτου ενός γέροντος ορθοδόξου ηγουμένου. Η Ιστορία έχει ως εξής. Σε έναν ασθενή ευσεβέστατο ηγούμενο ο Θεός απεκάλυψε την ημέρα του θανάτου του. Αυτός ηθέλησε πριν πεθάνει να κοινωνήσει τα Αχραντα μυστήρια. Ζήτησε λοιπόν από τον εφημέριο ιερομόναχο να βιαστεί για να προλάβει να τον κοινωνήσει. Εκείνος, όμως, καθυστερούσε και ο Γέροντας κινδύνευε ν' αποθάνει χωρίς να κοινωνήσει. Τότε από την εικόνα της Θεοτόκου ηκούσθη μια οργισμένη φωνή να ερωτά τον ιερομόναχο γιατί αργούσε και δεν συμμορφωνόταν με την παράκληση του Γέροντα. Όπως ήταν φυσικό ο ιερομόναχος συμμορφώθηκε και τρέμοντας σύγκορμος έκανε το λειτούργημά του. Έκτοτε η εικόνα αυτή ονομάσθηκε «Παναγία η Γερόντισσα», επειδή υπεστήριξε την παράκληση του Γέροντος.

Σ' αυτήν την εικόνα, που βρίσκεται στον κίονα του αριστερού χορού του καθολικού της Μονής, η Παναγία παριστάνεται σε όρθια στάση δεήσεως χωρίς τον Χριστό. Στην ασημένια επένδυσι της εικόνας φαίνεται και ένα πιθάρι που ξεχειλίζει θυμίζοντας μας ένα θαύμα της Παναγίας, η οποία εισακούοντας τις προσευχές του Γέροντος (εξ ου και Γερόντισσα) γέμισε με λάδι τα άδεια πιθάρια της Μονής. σε μια επιδρομή Σαρακηνών στη Μονή ένας απ' αυτούς προσπάθησε να σχίση την εικόνα σε κομμάτια, για να ανάψη μ' αυτά το τσιμπούκι του, αλλά έχασε αμέσως την όραση του και οι σύντροφοι του πέταξαν την εικόνα σε ένα κοντινό πηγάδι. ο

τυφλός ιερόσυλος παιδεύτηκε τόσο κατά την ώρα του θανάτου του, ώστε παρήγγειλε στους δικούς του ακόμα και μετά το θάνατο του να πάνε στο Αγιον Όρος και να βγάλουν την εικόνα από το πηγάδι, πράγμα το όποιο και έγινε, αφού η εικόνα είχε παραμείνει εκεί ογδόντα χρόνια. στην σημερινή της μορφή η εικόνα είναι μάλλον επιζωγραφισμένη.

Ο όσιος Γέρων Πορφύριος, κατά κόσμον Ευάγγελος Μπαϊρακτάρης, γεννήθηκε στις 7 Φεβρουαρίου 1906 μ.Χ., στην Εύβοια, στο χωριό Άγιος Ιωάννης της επαρχίας Καρυστίας. Οι γονείς του, Λεωνίδας Μπαϊρακτάρης και Ελένη, το γένος Αντωνίου Λάμπρου, ήταν ευσεβείς και φιλόθεοι άνθρωποι. Ο πατέρας του, μάλιστα, ήταν ψάλτης στο χωριό και είχε γνωρίσει προσωπικά τον Άγιο Νεκτάριο. Η οικογένειά του ήταν πολυμελής και οι γονείς, φτωχοί γεωργοί, δυσκολεύονταν να τη συντηρήσουν. Γι’ αυτό ο πατέρας υποχρεώθηκε να φύγει στην Αμερική, όπου δούλεψε στην κατασκευή της διώρυγας του Παναμά.

Ο μικρός Ευάγγελος ήταν το τέταρτο παιδί της οικογένειας. Φύλαγε πρόβατα στο βουνό και είχε παρακολουθήσει μόνο την πρώτη τάξη του δημοτικού, όταν αναγκάστηκε και αυτός λόγω της μεγάλης φτώχειας να πάει στη Χαλκίδα για να δουλέψει. Ήταν μόλις επτά χρονών. Εργάστηκε δύο τρία χρόνια σ ένα κατάστημα. Μετά πήγε στον Πειραιά, όπου δούλεψε δύο χρόνια στο παντοπωλείο ενός συγγενούς.

Στα δώδεκά του χρόνια έφυγε κρυφά για το Άγιον Όρος, με τον πόθο να μιμηθεί τον Άγιο Ιωάννη τον Καλυβίτη, τον οποίο είχε ιδιαίτερα αγαπήσει, όταν

παλαιότερα είχε διαβάσει το βίο του. Η χάρις του Θεού τον οδήγησε στην καλύβη του Αγίου Γεωργίου Καυσοκαλυβίων και στην υποταγή δύο Γερόντων, του Παντελεήμονος, ο οποίος ήταν και πνευματικός, και του Ιωαννικίου, αδελφών κατά σάρκα. Αφοσιώθηκε στους δύο Γέροντες, που κατά κοινή ομολογία ήταν ιδιαίτερα αυστηροί, με μεγάλη αγάπη και με πνεύμα απόλυτης υπακοής.

Έγινε μοναχός σε ηλικία δεκατεσσάρων ετών και πήρε το όνομα Νικήτας. Μετά από δύο χρόνια έγινε μεγαλόσχημος. Λίγο αργότερα ο Θεός του δώρισε το διορατικό χάρισμα.

Στα δεκαεννέα του χρόνια ο Γέροντας αρρώστησε πολύ σοβαρά, γεγονός που τον ανάγκασε να εγκαταλείψει οριστικά το Άγιον Όρος. Επέστρεψε τότε στην Εύβοια, όπου εγκαταβίωσε στη Μονή του Αγίου Χαραλάμπους Λευκών. Ένα χρόνο αργότερα, το έτος 1926 μ.Χ., σε ηλικία είκοσι ετών, χειροτονήθηκε ιερέας στον Άγιο Χαράλαμπο Κύμης από τον Πορφύριο Γ’ , Αρχιεπίσκοπο Σινά, ο οποίος του έδωσε το όνομα Πορφύριος. Στα είκοσι δύο του έγινε πνευματικός-εξομολόγος και λίγο αργότερα αρχιμανδρίτης. Για ένα διάστημα εργάστηκε ως εφημέριος στους Τσακαίους, χωριό της Εύβοιας.

Στην Εύβοια, στην Ιερά Μονή Αγίου Χαραλάμπους, έζησε δώδεκα χρόνια, διακονώντας τους ανθρώπους ως πνευματικός και εξολόγος, και τρία χρόνια στην Άνω Βάθεια, στην εγκαταλελειμμένη Μονή του Αγίου Νικολάου.

Το 1940 μ.Χ., παραμονές του Β’ Παγκοσμίου Πολέμου, ο Γέροντας Πορφύριος εγκαταστάθηκε στην Αθήνα, όπου ανέλαβε καθήκοντα εφημερίου και πνευματικού στην Πολυκλινική Αθηνών. Όπως ο ίδιος έλεγε, έζησε εκεί τριάντα τρία χρόνια σαν μία μέρα, ασκώντας ακαταπόνητα το πνευματικό έργο και ανακουφίζοντας τον πόνο και την ασθένεια των ανθρώπων.

Από το 1955 μ.Χ. είχε εγκατασταθεί στα Καλλίσια, όπου είχε μισθώσει από την Ιερά Μονή Πεντέλης το εκεί ευρισκόμενο μονύδριο του Αγίου Νικολάου με την αγροτική περιοχή που το περιέβαλλε, την οποία καλλιεργούσε με μεγάλη επιμέλεια. Εδώ, παράλληλα εξασκούσε το πλούσιο πνευματικό του έργο.

Το καλοκαίρι του 1979 μ.Χ., εγκαταστάθηκε στο Μήλεσι με το όνειρο να χτίσει μοναστήρι. Εκεί ζούσε στην αρχή σε ένα τροχόσπιτο κάτω από ιδιαίτερα αντίξοες συνθήκες και μετά σε ένα απέριττο κελλάκι από τσιμεντόλιθους, όπου και υπέμενε αγόγγυστα τις πολλές δοκιμασίες της υγείας του. Το 1984 μ.Χ. μεταφέρθηκε σε κτίσμα του υπό ανέγερση μοναστηριού, για την ολοκλήρωση του οποίου ο Γέροντας, παρόλο που ήταν πολύ άρρωστος και τυφλός, εργαζόταν ακατάπαυστα και ακαταπόνητα. Με τη θεμελίωση του Καθολικού της Μονής Μεταμορφώσεως,

στις 26 Φεβρουαρίου 1990 μ.Χ., αξιώθηκε να δει το όνειρό του να γίνεται πραγματικότητα.

Τα τελευταία χρόνια της επίγειας ζωής του άρχισε να προετοιμάζεται για την κοίμησή του. Επιθυμούσε να αποσυρθεί στο Άγιον Όρος, στα αγαπημένα του Καυσοκαλύβια, όπου μυστικά και αθόρυβα, όπως έζησε, θα έδιδε την ψυχή του στο Νυμφίο της. Πολλές φορές τον άκουσαν να λέει: «Επιδιώκω και τώρα που εγήρασα να πάω και να πεθάνω εκεί πάνω».

Πράγματι, τον Ιούνιο του 1991 μ.Χ., προαισθανόμενος το τέλος του, και μη θέλοντας να κηδευθεί με τιμές, αναχώρησε για το καλύβι του Αγίου Γεωργίου στα Καυσοκαλύβια του Αγίου Όρους, όπου είχε καρεί μοναχός πριν από περίπου 70 χρόνια και στις 4:31΄ το πρωί της 2ας Δεκεμβρίου 1991 μ.Χ. παρέδωσε το πνεύμα στον Κύριο, που τόσο αγάπησε στη ζωή του.

Τα τελευταία λόγια που ακούστηκαν από το στόμα του ήταν από την αρχιερατική προσευχή του Κυρίου, αυτά που τόσο αγαπούσε και πολύ συχνά επαναλάμβανε: «ἵνα ὦσιν ἓν».

Στην αγιοκατάταξη του Γέροντος Πορφυρίου προχώρησε η Αγία και Ιερά Σύνοδος του Οικουμενικού Πατριαρχείου, κατά την συνεδρίαση της 27ης Νοεμβρίου 2013 μ.Χ., υπό τον Οικουμενικό Πατριάρχη Βαρθολομαίο.